

Závist' má veľké oči ale aj uši

Tento príbeh mi rozprávala moja babka. Stal sa v dávnej minulosti v našej dedine.

V tých časoch dievčatá nosili kroje, ktoré boli veľmi pekne vyzdobené. Bohato zdobený kroj mala málokto dievka. Tie chudobnejšie si svoj kroj zdobili tým, čo mali doma. Napríklad mašličkami, korálikami, perličkami a mnohými inými ozdobami.

Babka pri rozprávaní poznamenala, že si možno myslím, že závist' v jej časoch neexistovala. Že závist' je známa len v dnešných časoch. Ale nie je to pravda. A pokračovala vo svojom rozprávaní.

V dedine žilo jedno chudobné dievča, ktoré si nemohlo tie čačky-mačky len tak dovoliť. Nemalo na to. Strašne závidelo dievčatám, ktoré mali nejakú novú ozdôbku. Za každú cenu sa chcelo vyrovnáť ostatným dievčatám, aby sa jej neposmievali.

Tá jej túžba prerástla do nekontrolovateľnej závisti. V tom čase zomrela jedna tetka v dedine. Dva dni po jej pohrebe spomínané dievča išlo podvečer na cintorín poliať kvety na hrobe svojej babky. Ten hrob bol vedľa čerstvého hrobu spomínanej tetky. Na hrobe boli čerstvé vence a kytice, ktoré boli ozdobené bielymi stužkami. Dievčina bez rozmýšľania postŕhala stužky z vencov a prisvojila si ich. Srdce jej horelo radosťou ako si svoje vrkoče ráno ozdobí, aj svoj kroj. Hneď v ten večer popríšivala stužky na košeľu, lajblik, parádne to bolo až, až....

Na druhý deň sa v tomto ozdobenom kroji prechádzala po dedine. Večer, keď sa zatvorila vo svojej izbe a išla sa vyzliecť, začula akýsi tajomný hlas: „Vráť to, čo ti nepatrí; vráť, čo ti nepatrí...“ Nevidela nikoho, iba ten hlas. Vydesená vyšla na dvor, ale tam nikoho nebolo. Vrátila sa do izby a znova ten hlas. Dokonca mala pocit, že ju aj niekto šklbe, štípe. V tej chvíli postrhávala všetky tie stužky a odniesla ich na cintorín, na hrob, z ktorého ich vzala. Keď sa vrátila domov, bola už pokojná, nikto sa k nej neprihovárал.

Od tejto príhody sa závist' z duše dievčaťa vytratila. Babka mi ďalej hovorila, že to bol hlas zo záhrobia, ale ja si myslím, že to bolo svedomie dievčaťa, ktoré sa v nej ozvalo. Ale už nech to bolo ako bolo, ľudia by mŕtvym mali dať pokoj.

**Alena Lišková, IX.A
ZŠ KYSÁK**